

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ปีที่ 15 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2567

การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทย ด้วยหลักภาษาศาสตร์

A Linguistic Study on the Naming Strategies of Thai TV Series Titles into Chinese

อมรรัตน์ เนตรธัญญกรวงศ์

Amornrat Netthanyakonwong

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Faculty of Humanities Naresuan University

Email: yiqingyuan66@gmail.com

Received: Apr 28, 2023

Revised: Sep 27, 2023

Accepted: Oct 12, 2023

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเชิงคุณภาพนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยบนเว็บไซต์ taijuwang ตั้งแต่ปีค.ศ.2003-2022 จำนวน 2,158 ชื่อ โดยนำแนวคิดด้านภาษาศาสตร์ของหู่จ้วงหลิน ผู้เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีภาษาศาสตร์มาใช้ในการวิจัยและนำเสนอเชิงพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบ 1) ด้านระบบเสียง ชื่อภาษาจีนของละครไทยนิยมใช้คำสี่พยางค์มากที่สุดและให้ความสำคัญกับสัมผัสสันตลักษณ์ผิงเจ้อ 2) ด้านคำศัพท์ ปรากฏคำที่มีความถี่ในการใช้สูง 3) ด้านไวยากรณ์ พบการใช้โครงสร้างวลีรูปแบบส่วนหลัก-ส่วนขยาย และโครงสร้างประโยคบอกเล่าเป็นหลัก 4) ด้านโวหาร พบการใช้รูปแบบคำพ้องเสียง อัญพจน์ ภาพพจน์แบบนามนัย และการซ้ำคำ 5) ด้านวัฒนธรรม ชื่อภาษาจีนของละครไทยสะท้อนถึงเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมสามชาติคือ ไทย จีน และตะวันตก 6) ด้านการใช้ภาษา พบปัญหาการใช้คำไม่สุภาพ และมีความหมาย

คลุมเครือ ผลการวิจัยสามารถเป็นแนวทางการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยในอนาคตได้ และส่งเสริมอำนาจอ่อนทางวัฒนธรรมของไทย

คำสำคัญ: ละครโทรทัศน์ไทย กลวิธีการตั้งชื่อ ชื่อซีรีส์จีน ภาษาศาสตร์

Abstract

This qualitative research examined the Chinese naming strategies employed for 2,158 Thai TV series. This qualitative research investigated the Chinese naming strategies applied to 2,158 Thai TV series available on taijuwang websites between 2003 and 2022. The study's findings revealed the following: 1) Phonologically, four-syllable words were predominant, with an emphasis on prosodic features. 2) Lexically, high-frequency words were frequently utilized. 3) Grammatically, modifier-core structure phrases and declarative sentences were prevalent. 4) Rhetorically, harmonic, quotation, parody, and superimposed words were commonly employed. 5) Culturally, the Chinese titles of Thai dramas reflected a blend of Thai, Chinese, and Western cultural elements. 6) Linguistically, issues pertaining to the use of vulgar language and ambiguous meanings were identified. These research outcomes provide valuable insights for guiding the naming of Thai TV series in Chinese and contribute to the promotion of Thailand's cultural soft power.

Keywords: Thai TV series, Naming strategies, Chinese series titles, Linguistics

1. บทนำ

ตามข้อมูลในวารสารรายสัปดาห์ Phoenix Weekly (凤凰周刊) ระบุว่าในปี ค.ศ. 2003 ทางช่อง CCTV8 ได้ออกอากาศละครโทรทัศน์ไทยเรื่องแรกที่มีชื่อว่า 《俏女佣》 (Feng, 2019) จากนั้นละครโทรทัศน์ไทยได้ทยอยออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่องหลักของจีน ในปี ค.ศ. 2009 ละครโทรทัศน์ไทยเรื่อง 《天使之争》 (Battle of the Angels) ได้ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่องอันฮุยและในสัปดาห์แรกของการออกอากาศได้รับความนิยมเป็น 10 อันดับแรกของละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศประจำช่องอันฮุย โดยทางสถานีโทรทัศน์ช่องอันฮุยได้ทำการออกอากาศเรื่องนี้ซ้ำสี่ครั้ง (Yang, 2019) นี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นของความนิยมละครโทรทัศน์ไทยในจีน จากมุมมองของการค้า ละครโทรทัศน์ไทยบางเรื่องที่สร้างได้ดี ถึงขั้นได้รับความนิยมมากกว่าละครเกาหลี และมีผู้ชมละครโทรทัศน์ไทยที่เป็นแฟนคลับเหนียวแน่นจำนวนมาก ซึ่งเป็นการวางรากฐานที่ดีสำหรับการพัฒนาละครโทรทัศน์ไทยในตลาดจีนในอนาคต จากข้อมูลของสถานีโทรทัศน์รายใหญ่ของจีนและเว็บไซต์ละครโทรทัศน์ไทยโดยเฉพาะ ปัจจุบันมีละครโทรทัศน์ไทย 1,604 เรื่องที่สามารถรับชมได้ในจีน ซึ่งถือเป็นจำนวนที่สูงมาก นอกจากนี้ รัฐบาลไทยยังได้ออกนโยบายสนับสนุนส่งเสริมละครโทรทัศน์ไทยในจีน พรรณวิภา ณ บางช้าง กงสุลฝ่ายวัฒนธรรมของสถานกงสุลไทยประจำนครเซี่ยงไฮ้ เคยกล่าวว่า ละครโทรทัศน์ไทยเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดในการประชาสัมพันธ์ประเทศไทยสู่สายตาชาวโลก “ละครโทรทัศน์ไทยสะท้อนความเชื่อและค่านิยมของคนไทย สะท้อนชีวิตคนไทยและความงามของไทยได้อย่างชัดเจน พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะใช้ละครโทรทัศน์ไทยเพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย” พรรณวิภา ณ บางช้างยังกล่าวว่าทางสถานกงสุลได้เคยเชิญดารารายานตร์ไทยไปจีนและจัดให้พบปะกับแฟนคลับจีน อีกทั้งยังกล่าวว่า “เราจะช่วยเหลือสื่อ องค์กร และสถาบันของจีน

และไทยในการสร้างความสัมพันธ์ฉันมิตรและส่งเสริมละครโทรทัศน์ไทยไปยังประเทศจีน” (Zhang, 2011)

แต่ Qianxia Zhang และ Lulu Yu (Zhang & Yu, 2016) กลับมีแนวคิดว่าความสนใจของผู้ชมและสื่อจีนที่มีต่อละครไทยในปัจจุบันนั้นลดลง และอยู่ในช่วงจำต้องเปลี่ยนแปลงและปรับตัวให้สอดคล้องกับตลาดจีน ประกอบกับอินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นช่องทางหลักในการรับชมละครโทรทัศน์ ดังนั้นละครไทยจึงต้องเผชิญกับการแข่งขันกับละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ การหากลยุทธ์ทำให้ละครไทยเข้าถึงและดึงดูดผู้ชมชาวจีนได้อย่างไรนั้น นักวิชาการหนีว ชิงเจิน (Niu, 2015) คิดว่าสื่อละครถือเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดผู้ชมทางออนไลน์ เพราะหลายครั้งที่ผู้ชมมักถูกดึงดูดให้เข้าไปชมละครโดยไม่ทันได้เตรียมตัวมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงมีนักวิชาการมากมายให้ความสนใจกับประเด็นกลวิธีการแปลชื่อภาษาจีนของละครไทย อาทิ เอกชัย แสงจันทร์ทะนุ (Saengjantanu, 2563) กล่าวว่ากลวิธีการตั้งชื่อละครโดยรักษาและไม่รักษาความหมายของต้นฉบับ ล้วนมีผลต่อแรงดึงดูดของผู้ชมชาวจีน ซึ่งคล้ายคลึงกับงานวิจัยของจินดาพร พินพงษ์ทรัพย์ (Pinpongsub, 2561) กล่าวว่ากลวิธีการแปลทับศัพท์ชื่อภาษาไทย อาจไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาของละครให้แก่ผู้ชมชาวจีนได้ นอกจากนี้ Yingfen Cheng (Cheng, 2014) ยังกล่าวถึงปัจจัยด้านวัฒนธรรมดั้งเดิมและค่านิยมทางสังคมที่ทรงอิทธิพลต่อการตั้งชื่อภาษาจีนของภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ไทย

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า งานวิจัยข้างต้นมุ่งเน้นไปที่กลวิธีการแปลคงต้นฉบับหรือตั้งชื่อเรื่องขึ้นใหม่ หรือทำการเปรียบเทียบกลวิธีการแปลชื่อละคร ซึ่งล้วนมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือดึงดูดผู้ชมชาวจีน แต่งานวิจัยลักษณะทางภาษาของชื่อภาษาจีนของละครไทยจากมุมมองภาษาศาสตร์ยังถือว่าพบเห็นได้น้อย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งประเด็นการวิเคราะห์จากมุมมองภาษาศาสตร์ ซึ่งรวมถึงลักษณะวัฒนธรรมที่สะท้อนออกมาจากการตั้งชื่อละครและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละคร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Lili Li และกมลชนก (Li & Sakaret, 2020)

ที่คำนึงถึงเรื่องความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมในการแปลชื่อละครโทรทัศน์ไทย อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการใช้ภาษาจีนในธุรกิจการค้าด้านวัฒนธรรมของละครทีวีไทยของจิณห์จุฑาทา ธนรัฐปิติกินันท์ (Thanaratpitinan, 2559) โดยได้เปรียบเทียบกลวิธีการแปลชื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ของจีนและไทย ซึ่งเน้นประเด็นอิทธิพลที่มาจากวัฒนธรรมดั้งเดิมและค่านิยมทางสังคมที่มีต่อการตั้งชื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ประกอบกับการสรุปข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการแปลชื่อละคร เพื่อแก้ไขและพัฒนาธุรกิจการบริการละครไทย

กรอบแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยด้วยหลักภาษาศาสตร์ คือ แนวคิดทฤษฎีด้านภาษาศาสตร์ของ Zhuanglin Hu (Hu, 2013) กล่าวว่าภาษาศาสตร์ประกอบด้วยเนื้อหา 5 ด้าน คือ 1.สัทวิทยา (Phonology) ศึกษาระบบเสียงในภาษา 2.วิทยาหน่วยคำ (Morphology) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างภายในของคำ 3.วากยสัมพันธ์ (Syntax) ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และรูปแบบของภาษา 4.อรรถศาสตร์ (Semantics) ศึกษาเกี่ยวกับความหมาย ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างคำ วลี สัญลักษณ์และความหมาย 5.วัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) ศึกษาการใช้ภาษาของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์หรือทุกบริบท

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยบนเว็บไซต์ taijuwang ด้วยหลักภาษาศาสตร์ 5 ด้านของหูจ้วงหลิน
2. ศึกษาข้อผิดพลาดในการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยบนเว็บไซต์ taijuwang

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ไทยที่ปรากฏบนเว็บไซต์ taijuwang ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ.2003 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ.2022 โดยใช้ข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ไทยที่ถูกแปลเป็นภาษาจีน รวมจำนวน 2,158 ชื่อ เพื่อใช้ในการทำวิจัยเชิงคุณภาพ และกำหนดกรอบการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยแนวคิดด้านภาษาศาสตร์ 5 ด้านของหุจ้วงหลิน คือ ด้านระบบเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ ด้านโวหาร และ ด้านวัฒนธรรม โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. แบ่งข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ จำนวน 2,158 ชื่อ ออกเป็น 10 ประเภทตามจำนวนพยางค์เสียง เพื่อทำการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อในด้านระบบเสียง
2. นำข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ที่มีสี่พยางค์ จำนวน 1,072 ชื่อ มาทำการวิเคราะห์หน่วยคำที่มีความถี่สูงในการใช้ตั้งชื่อละคร เพียง 10 อันดับแรก เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มของเนื้อหาและประเภทของละครไทย โดยสาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกกลุ่มชื่อละครที่มีสี่พยางค์มาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ เนื่องจากมีความเป็นตัวแทนสูง และมีจำนวนมากที่สุดหลังจากที่ทำการวิเคราะห์ด้านระบบเสียงแล้ว
3. นำข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ จำนวน 2,158 ชื่อ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ คำ วลี อนุประโยค และอเนกรรดประโยค เพื่อวิเคราะห์ลักษณะเด่นของหน่วยโครงสร้างไวยากรณ์จีนที่ใช้ในการตั้งชื่อละครไทยเป็นภาษาจีน
4. แบ่งข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ จำนวน 2,158 ชื่อ ออกเป็น 6 ประเภทเพื่อทำการวิเคราะห์ลักษณะการใช้สำนวนโวหารสำหรับการตั้งชื่อละครไทย
5. นำข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ จำนวน 2,158 ชื่อ มาใช้ในการวิเคราะห์เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่สะท้อนอยู่ในชื่อละครไทยที่ถูกแปลเป็นภาษาจีน
6. นำข้อมูลชื่อละครโทรทัศน์ จำนวน 2,158 ชื่อ มาใช้ในการวิเคราะห์ด้านความหมาย (Semanteme) และการใช้ภาษา (Pragmatics) ในการตั้งชื่อละครไทยเป็นภาษาจีน ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้อ้างอิงตามทฤษฎีความหมายโมโนทัศน์

(Conceptual Meaning) ของ Leech (Leech, 1981) ทฤษฎีการสร้างคำใหม่ต้องเป็นไปตามหลักแห่งความชัดเจน (Clarity Principle) ของ Jinguo Hou (Hou, 2014) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงปัญหาด้านความหมาย (Semanteme) และการใช้ภาษา (Pragmatics) ในการตั้งชื่อละครไทยเป็นภาษาจีน

7. สรุปและอภิปรายผลเชิงพรรณนาวิเคราะห์

4. ผลการวิจัย

4.1 ลักษณะทางด้านระบบเสียง

4.1.1 จำนวนพยางค์ จากการวิเคราะห์ชื่อภาษาจีนของละครไทยบนเว็บไซต์ taijuwang จำนวน 2,158 ชื่อ พบว่าจำนวนพยางค์ในชื่อภาษาจีนของละครไทยมีตั้งแต่พยางค์เดียวจนถึงมากกว่าสิบพยางค์ขึ้นไป ก่อนข้างมีการกระจายที่หลากหลาย ในจำนวนนี้มีพยางค์เดียว แดพยางค์ เก้าพยางค์ สิบพยางค์ขึ้นไปรวมกันไม่ถึง 50 ชื่อ ซึ่งคิดเป็น 4.21% ส่วนสองพยางค์ สามพยางค์ สี่พยางค์ ห้าพยางค์ รวมแล้วมากกว่า 100 ชื่อ แต่ในจำนวนนี้ ชื่อสี่พยางค์มีมากที่สุดคิดเป็น 49.68%

Table 1 ตารางการวิเคราะห์จำนวนพยางค์ในชื่อภาษาจีนของละครไทย

ลำดับ	จำนวนพยางค์	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ตัวอย่างชื่อภาษาจีนของละครไทย
1	พยางค์เดียว	6	0.28%	《炫》พราว
2	สองพยางค์	155	7.18%	《焦糖》น้ำตาลไหม้
3	สามพยางค์	168	7.78%	《女保镖》บอดีการ์ดสาว
4	สี่พยางค์	1072	49.68%	《爱情杀手》ชีวิตเพื่อมา หัวใจเพื่อเธอ

ลำดับ	จำนวน พยางค์	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ตัวอย่างชื่อภาษาจีนของ ละครไทย
5	ห้าพยางค์	362	16.77%	《爱在医学院》 รักเธอคุณหมอฝึกหัด
6	หกพยางค์	184	8.53%	《真爱墨菲定律》 เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะ ดีๆ
7	เจ็ดพยางค์	126	5.84%	《檀香树下的秘密》 หลงกลินจันทร์
8	แปดพยางค์	48	2.22%	《我要成为超级巨星》 วันหนึ่งจะเป็นซูเปอร์สตาร์
9	เก้าพยางค์	23	1.07%	《农家小子与甜心千金》 หนุ่มบ้านไร่กับหวานใจไฮโซ
10	มากกว่า สิบพยางค์	14	0.65%	《在天空中寻找爱的坐标》 ยึดฟ้าหาพิภพรัก

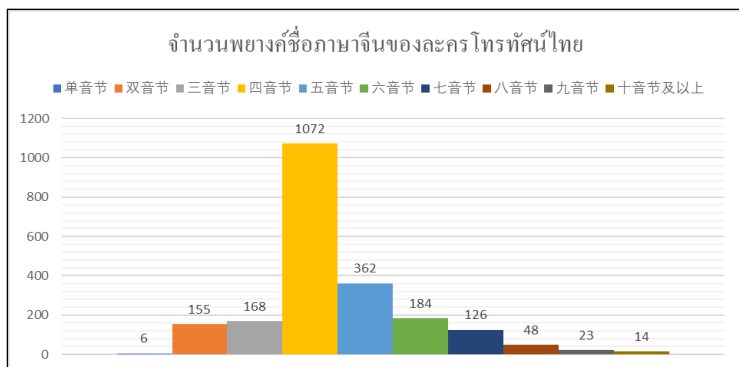

Figure 1 กราฟวิเคราะห์จำนวนพยางค์ชื่อภาษาจีนของละครไทย

จากการวิเคราะห์ชื่อภาษาจีนของละครไทย พบว่าชื่อที่มีจำนวนสี่พยางค์กลายเป็นกระแสนิยมหลัก ด้วยเหตุผลหลัก 2 ประการ คือ ภาษาจีนดั้งเดิมที่เน้นรูปแบบคำพ้องความหมาย (对偶) สอดคล้องกับแนวคิดของหวางเทียนหง ที่กล่าวว่ารูปแบบสี่พยางค์เป็นรูปแบบทั่วไปและมีความเป็นตัวแทนของวลีในภาษาจีน ส่วนเรื่องจำนวนของพยางค์ที่ได้สัดส่วนและมีคำพ้องนั้นสอดคล้องกับบริบทความชอบเรื่องความสมดุลของวลีของชาวยุโรป อีกทั้งยังสอดคล้องกับข้อกำหนดด้านสุนทรียะของ “คำพ้องความหมาย” และ “ยี่ดสี่พยางค์เป็นหลัก” ในวัฒนธรรมภาษาของจีน (Wang, 2007, p.58-60) ด้วยเหตุนี้การตั้งชื่อสี่พยางค์จึงสอดคล้องกับบริบทความเคยชินของคนจีนและเป็นที่ยอมรับได้ง่าย ประการที่สองคือจังหวะการใช้ชีวิตที่รวดเร็วในสังคมจีนสมัยใหม่ ที่เป็นปัจจัยทำให้ชื่อละครโทรทัศน์ต้องสั้นและได้ความหมาย การตั้งชื่อด้วยคำสี่พยางค์ไม่เพียงมีข้อได้เปรียบด้านสำนวนสุภาพจีนสี่พยางค์ที่มีจำนวนมาก หนึ่งด้านเนื้อหายังมีความหลากหลายและง่ายต่อการประกอบเป็นวลี นอกจากนี้ยังมีความเป็นเนื้อเพลงสูงที่สามารถพลิกเพลงเป็นบทเพลงได้ ง่ายต่อการจดจำและเอื้อต่อการโฆษณาเผยแพร่ ดังนั้นจึงเป็นกลวิธีที่นิยมใช้มาตั้งชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทย

จากตารางที่ 1 พบว่ากระแสนิยมอันดับที่สองคือคำห้าพยางค์ที่มีจำนวน 362 ชื่อ คิดเป็น 16.75% ส่วนพยางค์อื่นนั้นล้วนมีค่าเฉลี่ยที่ไม่ถึง 10% ด้วยเหตุนี้ชื่อห้าพยางค์จึงเป็นหมวดที่ควรค่าแก่การวิเคราะห์ จากการวิเคราะห์พบว่าชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีห้าพยางค์ มีรูปแบบการใช้ 4 รูปแบบ คือ สองพยางค์+สามพยางค์ (《黑帮罗曼史》คินน์พอร์ช เดอะซีรีส์ ลา พอร์โต้ 《密爱七重奏》เธอคนเหงากับเขาทั้งเจ็ด) สองพยางค์+的+สองพยางค์ (《恶魔的火焰》ไฟมาร 《变色的水果》ลูกไม้เปลี่ยนสี) สองพยางค์+与+สองพยางค์ (《慢与情感》เลิ่ดรักทรงเนง 《天使与黑帮》นางฟ้าซาตา) สี่พยางค์+记 (《假基养成记》แก๊งแอ็บแอบริก 《盛女脱单记》ชะนีหนีคาน 《贵女驯夫记》พ่อปลาไหล 《曼谷老友记》ใจกลางเมือง 《遇卿恋凡记》มณีนาคา) เป็นต้น

เมื่อเปรียบเทียบกับแล้ว ถึงแม้ชื่อละครสี่พยางค์จะได้รับความนิยมมากที่สุด แต่ชื่อละครห้าพยางค์นั้นไม่เพียงมีลักษณะที่มีชีวิตชีวา แต่ยังสามารถถ่ายทอดด้านรูปแบบภาษาจีนดั้งเดิมและเพิ่มความรู้สึกที่ทันสมัย ดังนั้นกลวิธีนี้จึงเป็นที่นิยมในการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยด้วยเช่นกัน

4.1.2 การเรียบเรียงเสียงและสัมผัสด้วยฉันทลักษณ์ผิงเจ้อ (平仄)

โดย “平” เป็นวรรณยุกต์เสียงที่หนึ่ง (阴平) และเสียงที่สอง (阳平) ส่วน “仄” เป็นวรรณยุกต์เสียงที่สาม (上声) และเสียงที่สี่ (去声) ในภาษาจีน ส่วนภาษาเขียนของจินโบราณล้วนให้ความสำคัญกับภาษาที่สละสลวยมีสัมผัสที่คล้องจอง เป็นภาษาที่สามารถขับร้องออกมาเป็นบทเพลงได้ อาทิ บทกวีนิพนธ์สมัยราชวงศ์ถัง กวีนิพนธ์สมัยราชวงศ์ซ่งและเพลงละครสมัยราชวงศ์หยวนล้วนเป็นเนื้อเพลงที่สามารถนำมาขับร้องได้ ดังนั้นชาวจีนจึงให้ความสำคัญกับฉันทลักษณ์ผิงเจ้อเป็นอย่างมาก แม้แต่ชื่อของสิ่งของล้วนใช้ภาษาเขียนที่เป็นทางการ ดังนั้นในข้อนี้จึงมุ่งเน้นการวิเคราะห์ชื่อละครที่มีสองพยางค์ สามพยางค์ และสี่พยางค์เป็นหลัก เพราะชื่อที่มีห้าพยางค์ขึ้นไปไม่มีการใช้ฉันทลักษณ์ผสมกันสองรูปแบบ

Table 2 ตารางการใช้ฉันทลักษณ์ผิงเจ้อในการตั้งชื่อละครไทย

จำนวนพยางค์	รูปแบบ	จำนวน	อัตราส่วน	ตัวอย่างชื่อภาษาจีนของละครไทย
สองพยางค์ 155 ชื่อ	平平式	30	19.35%	《金星》ดาวพระศุกร์
	仄仄式	34	21.94%	《苦蜜》น้ำผึ้งขม
	平仄交替式	91	58.71%	《鬼钱》เงินปากผี
สามพยางค์ 168 ชื่อ	平平平式	21	12.50%	《双生花》สองเสนหา
	仄仄仄式	15	8.93%	《第六感》 The Sixth Sense สื่อรักสัมผัสหัวใจ

จำนวน พยางค์	รูปแบบ	จำนวน	อัตรา ส่วน	ตัวอย่างชื่อภาษาจีน ของละครไทย
	平仄交替式	132	78.57%	《藏心计》 พรหมแดนหัวใจ
สี่พยางค์ 1072 ชื่อ	平平平平式	55	5.13%	《青葱妈妈》 คุณแม่วัยใส
	仄仄仄仄式	30	2.80%	《剧院魅影》 บางกอกนฤมิต
	平仄交替式	987	92.07%	《钻石面具》 หน้ากากแก้ว

จากข้อมูลในตารางที่ 2 พบว่าชื่อละครที่มีสองพยางค์มีการใช้ฉันทลักษณ์ผิงล้วนและฉันทลักษณ์เจ้อล้วน คิดเป็น 20% ส่วนการใช้ฉันทลักษณ์ผิงล้วนและฉันทลักษณ์เจ้อล้วนในการตั้งชื่อละครที่มีสามพยางค์ คิดเป็น 10% การใช้ฉันทลักษณ์ผิงล้วนและฉันทลักษณ์เจ้อล้วนในการตั้งชื่อละครที่มีสี่พยางค์ คิดสัดส่วนได้ไม่ถึง 10% กล่าวโดยสรุป การใช้ฉันทลักษณ์ผสมกันสองรูปแบบในการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยถือเป็นกลวิธีหลัก โดยเฉพาะในชื่อที่มีสี่พยางค์ เพราะมีค่าความถี่มากกว่า 90% จากการวิเคราะห์พบว่าสาเหตุของการใช้รูปแบบฉันทลักษณ์ผสมกันสองรูปแบบในการตั้งชื่อนั้น เพื่อให้ได้ภาษาที่สละสลวย ง่ายต่อการจดจำ เพราะการใช้ฉันทลักษณ์เพียงรูปแบบเดียว อาจไม่สร้างแรงดึงดูดและดูจำเจ

4.1.3 โทนเสียงในคำลงท้ายของประโยค ถือเป็นอีกหนึ่งถึงความสำคัญของภาษาจีน เพราะโทนเสียงที่สูงสามารถดึงดูดความสนใจได้มากและทำให้ผู้คนจดจำได้ง่ายยิ่งขึ้น ในทางกลับกันโทนเสียงที่ต่ำไม่เป็นที่น่าสนใจและไม่น่าจดจำสำหรับผู้คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีสี่พยางค์ ซึ่งมีความถี่ในการใช้มากที่สุดคือ 1,072 ชื่อ เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์เรื่องโทนเสียงในคำลงท้ายของประโยค

Table 3 อัตราส่วนของโทนเสียงในคำลงท้ายของชื่อละครไทยที่มีสี่พยางค์

โทนเสียงในคำ ลงท้าย	จำนวน	อัตรา ส่วน	ตัวอย่างชื่อภาษาจีน ของละครไทย
วรรณยุกต์เสียงที่ 1 (一声)	195	18.19 %	《龙裔黑帮》เลือดมังกร 《雕塑人生》สลักจิต
วรรณยุกต์เสียงที่ 2 (二声)	299	27.90 %	《烘焙爱情》รุ่นพี่ Secret Love 《泪洒天堂》สองเรานรินทร์
วรรณยุกต์เสียงที่ 3 (三声)	156	14.55 %	《爱之农场》ฟาร์มเอ๋ยฟาร์มรัก 《爱的捆绑》หลงเงาจันทร์
วรรณยุกต์เสียงที่ 4 (四声)	397	37.03 %	《两界拍档》คู่ซี้ผีมือปราบ 《天堂风暴》มรสุมสวาท
เสียงเบา (轻声)	25	2.33 %	《彩虹月亮》พระจันทร์สีรุ้ง 《短脚爸爸》พ่อไก่แจ้

จากข้อมูลในตารางที่ 3 พบว่าวรรณยุกต์เสียงที่ 4 มีการใช้มากที่สุด อันดับที่สองคือวรรณยุกต์เสียงที่ 2 อันดับที่สามคือวรรณยุกต์เสียงที่ 1 อันดับที่สุดคือวรรณยุกต์เสียงที่ 3 สุดท้ายคือเสียงเบา โดยในภาษาจีนกลางมีการใช้ตัวเลขอารบิกเป็นสัญลักษณ์แทนวรรณยุกต์เสียงที่ 1 ด้วยตัวเลข 55 วรรณยุกต์เสียงที่ 2 ด้วยตัวเลข 35 วรรณยุกต์เสียงที่ 3 ด้วยตัวเลข 214 วรรณยุกต์เสียงที่ 4 ด้วยตัวเลข 51 และแบ่งโทนเสียงออกเป็นห้าระดับเสียง คือ 1-5 โดยเลข 1 เป็นสัญลักษณ์แทนระดับเสียงต่ำสุด และเลข 5 เป็นสัญลักษณ์แทนระดับเสียงสูงสุด โดยวรรณยุกต์เสียงที่ 4 มีค่าเปลี่ยนแปลงของเสียงมากที่สุด คือจากระดับเสียง 5 ลงมาถึง 1 ส่วนวรรณยุกต์เสียงที่ 2 มีระดับเสียงจาก 3 ไปหา 5 มาค่าการเปลี่ยนแปลงของเสียงที่ชัดเจนเช่นกัน ส่วนวรรณยุกต์เสียงที่ 1 ถึงแม้จะมีระดับเสียงอยู่ที่ 5 แต่ไม่มีค่าการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงเลย จึงทำให้ฟังดูจางและ

ไม่มีชีวิตชีวา ส่วนวรรณยุกต์เสียงที่ 3 มีลักษณะของการออกเสียงที่ยืดยาว ในการอ่านออกเสียงจริง ช่วงท้ายของเสียงวรรณยุกต์เสียงที่ 3 จะไม่ถูกเปล่งออกมา ซึ่งจัดอยู่ในขอบเขตของ “ครึ่งเสียงสาม” หรือมีค่าเท่ากับระดับเสียง 2 ไป 1 และสิ้นสุดการเปล่งเสียงแต่ไม่ถึงระดับเสียงที่ 4 นั้นเอง ดังนั้นเสียงจึงไม่ถูกเปล่งออกมาอย่างสมบูรณ์ อาทิ เรื่อง 《爱的捆绑》หลงเวงจันทร ซึ่งคำว่า “场” และ “绑” ล้วนเป็นคำศัพท์วรรณยุกต์เสียงที่ 3 แต่ในการออกเสียงอ่านจริงกลับเปล่งเพียง “ครึ่งเสียงสาม” ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการใช้คำศัพท์วรรณยุกต์เสียงที่ 3 และเสียงเบาเป็นคำลงท้ายของชื่อละคร จึงมีความถี่ที่ค่อนข้างต่ำ

4.2 ประเภทของหน่วยคำและคำศัพท์ที่มีความถี่การใช้สูง

การผสมหน่วยคำเพื่อสร้างคำ เป็นกลวิธีการสร้างคำที่สำคัญในภาษาจีน โดยสามารถแบ่งหน่วยคำเป็นรากศัพท์ (词根) และคำเติม (词缀) ตามหน้าที่ของคำ ซึ่งรากศัพท์เป็นส่วนสำคัญของคำ และเป็นส่วนหลักที่สะท้อนให้เห็นถึงความหมายของคำ อนึ่งรากศัพท์ยังสามารถสร้างเป็นคำได้ด้วยตัวเอง นอกจากนี้ยังสามารถรวมเข้าด้วยกันเพื่อสร้างเป็นคำได้อีกด้วย คำในภาษาจีนส่วนใหญ่ล้วนประกอบด้วยรากศัพท์ (Ye & Xu, 2010) จากการวิเคราะห์พบว่าหน่วยคำและคำบางส่วนในชื่อภาษาจีนของละครไทยมีความถี่การใช้ที่ค่อนข้างสูง ซึ่งความถี่นี้สามารถแสดงถึงแนวโน้มของเนื้อหาละครไทย ในขณะเดียวกันทำให้ค้นพบกลวิธีในการเลือกคำศัพท์ที่ใช้ตั้งชื่อภาษาจีน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงใช้ข้อสัพพยางค์ที่สร้างจากหน่วยคำและคำ ประกอบกับมีจำนวนมากสุดเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ โดยเลือก 10 อันดับแรกที่มีความถี่การใช้มากที่สุด ซึ่งหลักการในการเลือกหน่วยคำคือ ประการแรกเป็นกลุ่มหน่วยคำที่ผสมกับหน่วยคำอื่นแล้วยังคงความหมายเดิม ประการที่สองเป็นหน่วยคำที่ผสมกับหน่วยคำอื่นแล้วกลายเป็นคำใหม่ที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงไป ยกตัวอย่างเช่น “天” การใช้ 62 ครั้ง ที่เกิดเป็นคำใหม่ ว่า 天才 (genius)、天命 (destiny)、冬天 (winter) เป็นต้น

Table 4 ตัวอย่างหน่วยคำที่มีความถี่สูงในการใช้ตั้งชื่อละครไทยเป็นสี่พยางค์

ลำดับ	หน่วยคำ	จำนวน	ตัวอย่างชื่อละคร
1.	爱	270	《爱的烹饪》สูตรเสนาหา
2.	心	69	《有你心安》หอนี้ชนะนี้แจ่ม
3.	恋	34	《泰北恋歌》ก่อนฤดูหนาวผ่าน
4.	星	32	《星空之恋》ฟากฟ้าศิริดาว
5.	女	31	《禁忌女孩》เด็กใหม่
6.	火	29	《欲火孽情》ชิงรักริษยา
7.	神	29	《死神之泪》นักสู้มหากาฬ
8.	魔	27	《夏日魔女》นางร้ายซัมเมอร์
9.	缘	24	《三世情缘》แต่ปางก่อน
10.	月	24	《月光女神》จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า

จากข้อมูลในตารางที่ 4 พบว่าชื่อละครที่มีสี่พยางค์จำนวน 1,072 ชื่อ มีหน่วยคำทั้งสิ้น 4,288 หน่วยคำ จากการวิเคราะห์พบว่า หน่วยคำที่มีความถี่การใช้มากกว่า 10 ครั้ง รวม 843 หน่วยคำ คิดเป็น 19.66% จากความถี่นี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะการใช้หน่วยคำในการตั้งชื่อ นอกจากนั้นยังสะท้อนให้เห็นถึงเนื้อหาของละครไทยได้อีกด้วย ประเภทแรกคือละครไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับอาชรมณ์และจริยธรรม ประเภทที่สองคือละครไทยที่มีเนื้อหาสยองขวัญ หายเทพและปีศาจ

4.3 ลักษณะทางไวยากรณ์

4.3.1 หน่วยโครงสร้างไวยากรณ์ที่หลากหลาย จากการวิเคราะห์พบว่า หน่วยโครงสร้างไวยากรณ์ในชื่อภาษาจีนของละครไทยมี 4 ประเภท คือ คำวลี อนุประโยค และอนกรรณประโยค ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Fuyi Xing (Xing, 2002) ที่แบ่งหน่วยโครงสร้างไวยากรณ์เหล่านี้ออกเป็น 7 ประเภท คือ

“หน่วยคำ คำ วลี อนุประโยค อเนกรรณประโยค กลุ่มประโยค น้ำเสียงของประโยค” โดยชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีพยางค์เดียวล้วนเป็นประเภทคำ

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีสองพยางค์ โดยทั่วไปเป็นประเภทคำ มีเพียงบางชื่อที่เป็นกรณีพิเศษ อาทิ 《吻我》(รักล้นใจนายแกล้งจูบ) เป็นประโยค คำสั่งหรือขอร้องแบบสั้น 《嘿你》(Bangkok รัก Stories ตอน อ้าวเฮ้ย) เป็นอนุประโยคที่ประกอบด้วยคำอุทานและคำสรรพนาม

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีสามพยางค์ โดยทั่วไปเป็นประเภทคำ ประสม บางชื่อเป็นคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ อาทิ 《荷尔蒙》(ฮอร์โมน) บางชื่อเป็นคำนามเฉพาะ อาทิ 《马兜铃》(ต้นกระเช้าสีดา) 《金盏花》(ดอกดาวเรือง) บางชื่อเป็นวลี 《狮与龙》(สิงหะนาคะ) 《爱之火》(เพลิงพระนาง) บางชื่อเป็นอนุประโยค อาทิ 《别动，哥》(นิ่งเฮียก็หาว่าช๊อ) 《爱，爱你》(อยากบอกให้รู้ว่ารัก) เป็นต้น

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีสี่พยางค์ โดยทั่วไปเป็นประเภทวลีและอนุประโยค อาทิ 《等你爱我》My girl 18 มงกุฎสุดที่รัก 《有你心安》ตอนนี้แจ่ม เป็นต้น

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีห้าพยางค์ โดยทั่วไปเป็นประเภทวลีและอนุประโยค อาทิ 《请和我结婚》วิวาห์วิวุ่น 《若爱请深爱》รักต้องอุ้ม 《爱你每一天》รักเธอทุกวัน 《爹忙叔没空》พ่อยุ่งลุงไม่ว่าง เป็นต้น

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีหกพยางค์ มีทั้งหมด 184 ชื่อ ในจำนวนนี้เป็นอนุประโยค 45 ชื่อ คิดเป็น 26.08% ถือเป็นสัดส่วนที่ค่อนข้างสูง

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีเจ็ดพยางค์ มีทั้งหมด 126 ชื่อ เป็นประเภทวลี 71 ชื่อ เป็นอนุประโยค 55 ชื่อ คิดเป็น 43.65% อาทิ 《穿越时空寻找爱》ข้ามเวลาหารัก 《明天我依然爱你》พรุ่งนี้ก็รักเธอ เป็นต้น

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีแปดพยางค์ มีทั้งหมด 48 ชื่อ เป็นประเภทวลี 24 ชื่อ คิดเป็น 50% เป็นอนุประโยค 20 ชื่อ คิดเป็น 41.66% เป็นอเนกสรรประโยค 4 ชื่อ อาทิ 《我爱你我们相爱吧》*ขอยกเจ้าเรารักกัน* เป็นต้น

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีเก้าพยางค์ มีทั้งหมด 23 ชื่อ เป็นประเภทวลี 12 ชื่อ เป็นอนุประโยค 7 ชื่อ เป็นอเนกสรรประโยค 4 ชื่อ

ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีสิบพยางค์ขึ้นไป มีทั้งหมด 14 ชื่อ เป็นประเภทวลี 3 ชื่อ เป็นอนุประโยค 5 ชื่อ เป็นอเนกสรรประโยค 4 ชื่อ และรูปแบบอื่น 1 เรื่อง คือ 《一年 365 天:我的房子你的家》*(365 วัน บ้านฉัน บ้านเธอ)*

จากการวิเคราะห์ข้างต้นพบว่าหน่วยโครงสร้างไวยากรณ์ในการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยนั้นมีความหลากหลาย ซึ่งในจำนวนนี้หน่วยโครงสร้างประเภทวลีมีจำนวนมากที่สุด

4.3.2 ชนิดของคำ โครงสร้างวลี และชนิดของประโยค จากการวิเคราะห์พบว่า ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่มีสองพยางค์นั้นมีจำนวนมากที่สุด โดยในจำนวนนี้มีคำนาม 125 คำ คิดเป็น 80.65% รองลงมาคือคำคุณศัพท์และคำกริยา ชื่อภาษาจีนของละครไทยที่จัดอยู่ในหมวดวลีนั้น ผู้วิจัยใช้ชื่อละครที่มีสี่พยางค์ที่มีจำนวนมากสุดเป็นข้อมูลตัวอย่างในการวิเคราะห์โครงสร้างของวลี ตามแนวคิดของ Borong Huang และ Xudong Liao (Huang & Liao, 2022) นักภาษาศาสตร์จีน โครงสร้างพื้นฐานของวลีในภาษาจีนมี 5 รูปแบบ คือ ประธาน-แสดง (主谓) กริยา-กรรม (动宾) ส่วนหลัก-ส่วนขยาย (偏正) คำหลัก-บทเสริม (中补) และแบบคู่ขนาน (联合) จากการศึกษาชื่อภาษาจีนของละครไทยสี่พยางค์จำนวน 1,072 ชื่อ พบว่ามีโครงสร้างวลีในภาษาจีนมี 5 รูปแบบ โดยรูปแบบส่วนหลัก-ส่วนขยาย (偏正) มีจำนวน 781 ชื่อ คิดเป็น 72.85% นอกจากนี้ ยังมีนักวิจัยได้จัดทำสถิติคำศัพท์ภาษาจีนใหม่ที่ปรากฏในประเทศจีนตั้งแต่ปี ค.ศ. 2006-2013 หลังจากการวิเคราะห์พบว่า ในคำศัพท์ภาษาจีนใหม่ โครงสร้างวลีแบบส่วนหลัก-

ส่วนขยายมีข้อได้เปรียบสำหรับการสร้างคำและสร้างวลี เพราะจากมุมมองของจิตวิทยาการรู้คิด ในโครงสร้างวลีแบบส่วนหลัก-ส่วนขยาย ส่วนครึ่งแรกของคำจะจำกัดส่วนขยายของคำต่อไปให้แคบลง ซึ่งสอดคล้องกับนิสัยการรับรู้ของผู้คน ดังนั้นจึงกลายเป็นรูปแบบไวยากรณ์หลักของการสร้างคำประสม (Ye, 2016, p.27) ชื่อภาษาจีนของละครไทยจัดเป็นคำศัพท์ภาษาจีนใหม่เช่นกัน จากการวิเคราะห์พบว่ามีความสอดคล้องกับข้อสรุปข้างต้น

ในไวยากรณ์ภาษาจีน มีการแบ่งประโยคออกเป็น 4 ประเภทตามน้ำเสียงอารมณ์ในการพูด คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่งหรือขอร้อง และประโยคอุทาน จากการวิเคราะห์พบว่าในชื่อภาษาจีนของละครไทยมีทั้ง 4 ประเภทข้างต้น เนื่องจากชื่อละครเจ็ดพยางค์มีจำนวนอนุประโยคมากที่สุด จึงเหมาะแก่การนำมาเป็นตัวอย่างวิเคราะห์ในส่วนนี้ ซึ่งมีจำนวนถึง 55 ชื่อ ในจำนวนนี้มี 31 ชื่อที่เป็นประโยคบอกเล่า คิดเป็น 56.36% โดยประโยคบอกเล่าสามารถบอกเล่าเรื่องราวได้โดยตรงและมีความชัดเจน หรือให้คำนิยามกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาทิ 《穿越时空寻找爱》ข้ามเวลาหารัก 《我的新娘不是鬼》เจ้าสาวผมไม่ใช่ผี เป็นต้น ซึ่งรูปแบบประโยคบอกเล่านี้สามารถบ่งบอกถึงแก่นเรื่องหรือเนื้อหาโดยรวมของละครโทรทัศน์ได้เป็นอย่างดี ลำดับที่สองคือประโยคอุทาน มี 13 ชื่อ คิดเป็น 23.64% อาทิ 《很高兴认识你们》ใครคืออองของเต 《命中注定爱上我》รักฉันสวรรค์จัดให้ เป็นต้น ลำดับที่สามคือประโยคคำถาม มี 8 ชื่อ คิดเป็น 14.55% อาทิ 《是真爱还是贪婪》ตอนรักแท้หรือแค่ไม่พอ 《好朋友还是爱人》เพื่อนรักหรือคนรัก เป็นต้น การใช้รูปแบบประโยคนี้ตั้งชื่อละครจึงเป็นที่ดึงดูดและสนใจของผู้ชม สามารถสร้างความลึกลับให้กับผู้ชมด้วยประโยคคำถาม สุดท้ายคือประโยคคำสั่งหรือขอร้อง มี 3 ชื่อ คิดเป็น 5.45% อาทิ เรื่อง 《爱我你就亲亲我》รักต้องจูบ 《爱就要报复回来》เกมรักเอาคืน เป็นต้น โดยน้ำเสียงในประโยคค่อนข้างหนักแน่น เป็นการแสดงคำสั่งหรือคำร้องขอ ซึ่งเป็นกลวิธีในการตั้งชื่อเรื่องที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้ กล่าวโดยสรุป ข้อเสีย

ของประโยคบอกเล่าคือรูปแบบซ้ำซากจำเจ แต่บ่งบอกเนื้อหาโดยรวมได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ข้อเสียของประโยคอีกสามประเภท คือการบ่งบอกเนื้อหาได้ไม่ชัดเจน แต่มีรูปแบบที่น่าสนใจและน่าดึงดูดมากกว่า

4.4 ลักษณะทางโวหาร

Wangdao Chen (Chen, 1997) ผู้เชี่ยวชาญด้านวาทศิลป์ชาวจีน มีแนวคิดที่ว่าโวหารสามารถทำให้ความหมาย “แสดงออกมาอย่างชัดเจน” อีกทั้งยัง “ทรงพลัง” และ “ประทับใจคน” ได้ ปัจจุบันละครไทยที่เข้าสู่ประเทศจีนยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่เดียวกันยังต้องแข่งขันกับละครโทรทัศน์เชื้อชาติอื่นอย่างเกาหลีและอเมริกันเพื่อแย่งชิงผู้ชมและตลาด ด้วยเหตุนี้กลวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยให้ “ทรงพลังและประทับใจคน” ได้อย่างไร จึงเป็นประเด็นสำคัญ ดังนั้นจำเป็นต้องทำการวิเคราะห์ลักษณะการใช้สำนวนโวหารของชื่อภาษาจีนของละครไทยในปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการใช้สำนวนโวหารในการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยมีหลากหลาย โดยแบ่งออกเป็น 6 รูปแบบ คือ

รูปแบบแรกคือใช้อัญพจน์หรือการอ้างอิง อาทิ 《丑小鸭》 รักนะเป็ดโง่ 《超级玛丽》 มาลีเพื่อนรักพลังพิสดาร 《剧院魅影》 บางกอกอนธมิตร เป็นต้น ชื่อภาษาจีนของละครไทยเหล่านี้ล้วนอ้างอิงมาจากเทพนิยายชื่อดัง ชื่อวิดีโอเกม ชื่อภาพยนตร์ตะวันตก และชื่อนวนิยายจีน นอกจากนี้ยังมี XXX 泰版 และ 泰版 XXX ซึ่งล้วนเป็นชื่อละครโทรทัศน์ต่างประเทศที่เคยฉายบนจอแก้วมาก่อน

รูปแบบที่สองคือใช้ภาพพจน์แบบนามนัยหรือคำเลียนแบบ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสำนวนจีนที่ถูกแทนที่ด้วยหนึ่งหรือสองหน่วยคำ อาทิ เรื่อง “เมื่อความหิวและความเหงาตัวเท่าบ้าน” 《饭饭之交》 (สุภาจิตจีน 泛泛之交) “ตามรักคืนใจ” 《绿野心踪》 (สุภาจิตจีน 绿野仙踪) “แค่เพื่อนครับเพื่อน” 《两小无猜》 (สุภาจิตจีน 两小无猜) เป็นต้น

รูปแบบที่สามคือใช้คำตรงกันข้าม โดยใช้เหตุการณ์ที่ตรงกันข้ามในการเปรียบเทียบ อาทิ 《凶煞吉时》 ฤกษ์สังหาร 《水中火》 ดังไฟใต้น้ำ 《地狱天使》 สองนรี เป็นต้น

รูปแบบที่สี่เป็นใช้คำอุปมา อาทิ 《嫉妒深似海》 ทะเลริษยา 《爱似苍穹》 รักคุณเท่าฟ้า เป็นต้น

รูปแบบที่ห้าคือใช้คำซ้ำ อาทิ 《社交心慌慌》 SOCIAL DEATH VOTE 《转转爱》 รักพลิกลือค 《庭院深深》 เคาสน์สีแดง เป็นต้น

รูปแบบที่หกคือการเปรียบเทียบ อาทิ 《垂茉莉的诅咒》 สาวดอกสร้อย 《风仙花的逆袭》 จงกลกึ่งเทียน เป็นต้น

4.5 ลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรม

ส่วนหนึ่งของภาษาและวัฒนธรรม สามารถบันทึกวัฒนธรรมและสะท้อนความเป็นวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ ชื่อภาษาจีนของละครไทยถือเป็นสื่อทางภาษาและเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดวัฒนธรรม จากการวิจัยพบว่า ประการแรก การให้ความสำคัญกับจิตใจของผู้ชมชาวจีนในการตั้งชื่อภาษาจีน และเพิ่มปัจจัยทางวัฒนธรรมจีนเพื่อทำให้ชื่อเป็นที่เข้าใจและเป็นที่ยอมรับมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ชื่อภาษาจีนของละครเรื่องมนต์รักข้าวต้มมัดคือ 《爱情糯米粽》 โดยในประเทศจีนไม่มีข้าวต้มมัด ยากที่จะหาคำนามที่ตรงกัน จึงถูกแทนที่ด้วย “糯米粽” (บ๊ะจ่าง) ซึ่งชาวจีนคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี จึงทำให้ง่ายต่อการเข้าใจ ตัวอย่างที่สองคือละครเรื่องมนต์รักหนองผักกะแยง มีการตั้งเป็นสองชื่อคือ 《伊森情歌》 และ 《田园爱情》 โดยคำว่า “伊森” เป็นคำทับศัพท์ของ “อีสาน” ซึ่งมีความเข้าใจยากสำหรับชาวจีน แต่อีสานพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นไร่นา ดังนั้นอีกชื่อหนึ่งที่มีความหมายว่ารักในชนบท จึงเป็นที่ยอมรับของคนจีนมากขึ้น ตัวอย่างที่สามคือ สะใภ้เจ้าสาว 《华门儿媳》 โดยไม่ได้แปลคำว่าเจ้าสาวเป็นคำว่า “富豪” แต่กลับใช้คำว่า “华门” สาเหตุมาจากคำนี้เป็นคำที่มีความหมายที่สง่างามและมีความหมายที่ชัดเจนกว่า ซึ่งหมายถึงครอบครัวชาวจีนที่ร่ำรวย ตัวอย่างที่สี่คือละครเรื่องวิมาน

มังกร《天庭龙宫》 โดยให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมจีน หนึ่งคำว่า “วิมาน” ยากแก่การจินตนาการสำหรับชาวต่างชาติที่ไม่เข้าใจวัฒนธรรมไทยหรือวัฒนธรรมพุทธ ในภาษาจีน “天庭” เป็นคำศัพท์ทางลัทธิเต๋า กล่าวคือเป็นวังที่ทวยเทพสถิตอยู่ ส่วนคำว่า “龙宫” หมายถึงวังมังกรที่อยู่ก้นทะเล ด้วยกลวิธีนี้ ผู้ชมชาวจีนจึงเข้าใจภาพรวมของละครได้ง่ายขึ้น ตัวอย่างที่ทำคือละครเรื่องมณีนกคา《泰版白娘子传奇》ตัวอย่างที่หกคือละครเรื่องเพงลับแล《桃源仙姬》ล้วนใช้เนื้อหาวรรณกรรมคลาสสิกของจีนในการถ่ายทอดเนื้อหาของละครไทย

ประการที่สอง ชื่อภาษาจีนของละครไทยมีความใกล้เคียงกับวัฒนธรรมทางอินเทอร์เน็ตของจีน ชื่อภาษาจีนของละครไทยจำนวนมากที่ใช้คำศัพท์บนโลกอินเทอร์เน็ตของจีน ยกตัวอย่างเช่นละครเรื่องทุกความคิดเห็นมีค่า《键盘侠》คำนี้เป็นคำศัพท์บนโลกอินเทอร์เน็ตที่รู้จักกันดีในหมู่หนุ่มสาวของจีน ซึ่งหมายถึงผู้ที่สามารถใช้แป้นพิมพ์เพื่อสบถและแสดงความคิดเห็นบนอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ตัวอย่างที่สองคือละครเรื่อง YYY มินส์เวอร์นะ《耽生公寓》โดยคำว่า “耽” เป็นคำย่อของ “耽美” ซึ่งแปลว่าเกย์ และยังเป็นคำที่ได้รับความนิยมบนโลกอินเทอร์เน็ตอีกด้วย และอีกหลายตัวอย่างเช่น《海王游戏》เกมรักเกมลับ《懵懵哒爱情》คลับสะพานพายุ《腐父无犬女》สุภาพบุรุษสุดซอย เป็นต้น ล้วนใช้คำศัพท์บนโลกอินเทอร์เน็ต และเป็นการใช้คำที่ใกล้เคียงกับวัฒนธรรมอินเทอร์เน็ตของจีน ซึ่งสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมวัยหนุ่มสาวได้เป็นอย่างดี

ประการที่สาม การแสดงเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทยผ่านชื่อภาษาจีน สอดคล้องกับ Minsu Kong (2011) กล่าวว่าภาพยนตร์ไทยมีเอกลักษณ์เรื่องวัฒนธรรมผีที่กลายเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่เฟื่องฟูของไทยในศตวรรษใหม่ และได้รับการนำเสนอวัฒนธรรมผีของไทยสู่เวทีภาพยนตร์โลก ดังนั้นชื่อภาษาจีนของละครไทยหลายเรื่องที่มีเอกลักษณ์ความเป็นไทยแฝงอยู่ อาทิ《巫妖》นางมาร《三面娜迦》นาคี《鬼钱》เงินปากผี《鬼娃娃》ตุ๊กตาผี เป็นต้น ล้วนแสดงถึงวัฒนธรรมความเชื่อเรื่องผีของไทยที่โด่งดังไปทั่วโลก นอกจากนี้ยัง

มีละครเรื่อง 《阿尤塔雅》หรือโยธยา 《情定梨伽》ลิเกลิเก เป็นต้น ล้วนแสดงถึงวัฒนธรรมด้านประวัติศาสตร์ ศาสนาและศิลปะของไทย

จากการวิจัยยังพบว่า มีชื่อภาษาจีนของละครไทยส่วนน้อยที่มีเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมตะวันตก อาทิ 《撒旦的圈套》ช่วงรักซาตาน 《闹鬼的约柜》หีบหลอนซ่อนวิญญาณ 《丘比特的时间》เวลากามเทพ เป็นต้น โดยซาตานและกามเทพเป็นภาพสัญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ โดยทั่วไปซาตานเป็นตัวแทนของความชั่วร้ายและกามเทพเป็นตัวแทนของความรัก สิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกของคนจีนผ่านการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทย

4.6 ปัญหาที่พบจากด้านการศึกษาความหมายของภาษาและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทย จากการวิจัยพบว่า ประเด็นแรก คือ ปัญหาตัวเลือกหลายรายการ โดยละครไทยหลายเรื่องมีชื่อภาษาจีนสองชื่อหรือมากกว่านั้น ยกตัวอย่างเรื่อง “บุพเพสันนิวาส” ที่มีการตั้งชื่อถึง 3 ชื่อ 《天生一对》《宿缘》《爱之命运》เรื่อง “ผมกับผีในห้อง” ที่มีชื่อภาษาจีนถึง 17 ชื่อ ซึ่งเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาดังกล่าวเป็นเพราะแต่ละเว็บไซต์มีการใช้ชื่อที่ไม่เหมือนกัน นอกจากนี้ยังมีเรื่องการตั้งชื่อใหม่ของละครโทรทัศน์ที่มีการนำกลับมาสร้างใหม่ อาจสร้างความสับสนในการค้นหา เพราะแต่ละบุคคลมีความเข้าใจในการใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Guojin Hou (2014) กล่าวว่า การใช้คำมีความเกี่ยวข้องกับผู้ใช้ภาษาและวัฒนธรรมทางสังคม อย่างไรก็ตาม ชื่อละครที่แตกต่างกันมาก อย่างละครเรื่องเรือนเสนหา ที่ใช้ชื่อภาษาจีนว่า 《欲孽之屋》และ 《爱之屋》ซึ่งสองชื่อนี้มีความหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง อันเป็นเหตุไม่เอื้อต่อการค้นหา อนึ่งการมีหลายชื่ออาจทำให้ซ้ำกับชื่อละครโทรทัศน์เรื่องอื่นและก่อให้เกิดความสับสน

ประเด็นที่สอง คือ ปัญหาหน่วยคำที่มีความถี่สูง ทำให้ชื่อละครไทยดูจำเจ สิ่งนี้อาจลดความรู้สึกด้านสุนทรียะของผู้ชมชาวจีน ดังนั้นในการตั้งชื่อละครควรลดหน่วยคำที่มีอัตราการใช้สูงให้น้อยลงหรือใช้คำศัพท์ในเชิงศิลป์ให้มากขึ้น อนึ่งยังมี

การแปลหน่วยคำที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม จึงก่อให้เกิดความสับสนในหมู่ผู้ชมชาวจีน ยกตัวอย่างเช่นคำว่า “มายา” ที่มีอยู่ในชื่อละครไทยหลายเรื่อง มักถูกแปลเป็นภาษาปลายทางว่า “玛雅” อาทิละครเรื่อง 《玛雅魅力》มายาเสน่ห์ 《玛雅王座》เมืองมายา 《玛雅爱情》มายารัก 《玛雅亲情》เสน่ห์มายา เป็นต้น โดยในภาษาจีน “玛雅” หมายถึง อารยธรรมมายา หรืออาณาจักรมายาที่เป็นอาณาจักรโบราณในอเมริกากลาง ด้วยเหตุนี้ หากมีคนเข้าเว็บ Baidu ของประเทศจีน เพื่อสืบค้นหาความหมายของ “玛雅” ที่เป็นชื่อละครไทย อาจก่อให้เกิดความงงงวยและสับสนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Guojin Hou (2014) กล่าวว่าในแง่ของการใช้ภาษา วาทกรรมต้องมี “ประสิทธิผล” (Effectiveness) ที่ประกอบไปด้วยเนื้อหาที่น่าเชื่อถือ ความหมายที่สละสลวย และคำที่ใช้ได้ผลจริง

ประเด็นที่สาม คือการใช้คำที่ไม่สุภาพ โดยทั่วไปชื่อละครเป็นภาษาเขียน ซึ่งภาษาเขียนของจีนให้ความสำคัญกับความสละสลวย แต่ชื่อละครไทยที่ถูกแปลเป็นภาษาจีนบางเรื่องกลับใช้คำที่ไม่สุภาพ ยกตัวอย่างเช่น “เปิด idol” ถูกตั้งชื่อภาษาจีนว่า 《校园偶像鸭》และ 《网红鸭》 ซึ่งคำว่า “鸭” ในภาษาจีนนอกจากหมายถึงเปิดแล้ว ยังหมายถึง “โสเภณีชาย” อาจทำให้ผู้ชมชาวจีนเชื่อมโยงเนื้อหาของละครไปในอีกแง่หนึ่งได้ ตัวอย่างที่สองคือเรื่อง “ก๊วนคนทองกับแก๊งค์พ่อปลาไหล” ถูกตั้งชื่อภาษาจีนว่า 《中女剩斗士》ซึ่งในภาษาจีนความหมายเดิมของคำว่า “中女” คือโสเภณีที่มีอายุค่อนข้างสูง ต่อมาหมายถึงหญิงวัยกลางคนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ดังนั้นคำนี้จึงมีความหมายเชิงดูแคลนผู้หญิงแฝงอยู่ ตัวอย่างถัดมาคือเรื่อง 《娘娘腔的日记》ไดอารี่ตุ๊ดตี่ 《娘娘腔的秘密》มันต์กับมิว 《同舟共基》เรือนร่มจิว 《醒醒吧婊贝》Wake Up ชะนี เป็นต้น คำเหล่านี้เป็นคำที่เลือกปฏิบัติต่อกลุ่มคนรักร่วมเพศและผู้หญิง อีกทั้งยังมีความหมายที่มุ่งไปรื้อถอนเกียรติยศและเสียดสีเรื่องกามารมณ์ ทั้งหมดล้วนมีนัยยะทางเพศที่รุนแรง ซึ่งอาจลดคุณค่าของละครไทยให้ดูมีเนื้อหาที่หยาบคายได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Yumin Gao (2009) กล่าวว่าภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเรื่องภาพยนตร์ใน

ปัจจุบันพบปัญหาอยู่หลายด้าน อาทิ นิยมใช้คำศัพท์ตะวันตก แสวงหาข้อที่ดูแปลกใหม่มากเกินไป และใช้คำที่ไม่สุภาพ เป็นต้น ปัญหานี้ได้ส่งผลกระทบต่อสังคม อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อการสร้างอารยธรรมทางจิตวิญญาณและภาษาของประเทศไทย ดังนั้นผู้แปลควรตระหนักและลดใช้คำประเภชข้างต้นในการตั้งชื่อละครไทย

ประเด็นที่สี่ คือความหมายที่คลุมเครือ โดยทั่วไปละครโทรทัศน์ถือเป็นวัฒนธรรมสมัยนิยมประเภทหนึ่งที่เข้าใจง่ายและมีความใกล้ชิดกับวิถีชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับ Leech (1981) กล่าวว่าความหมายมโนทัศน์ (conceptual meaning) เป็นปัจจัยหลักในการสื่อสารภาษาและเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในหน้าที่พื้นฐานของภาษา ไม่สามารถอธิบายได้ว่าอะไรคือภาษาหากไม่ได้กล่าวถึงความหมายมโนทัศน์ แต่ชื่อภาษาจีนของละครไทยจำนวนมากกลับทำให้ผู้ชมชาวจีนเข้าใจได้ยากหรือไม่สมเหตุสมผล สิ่งนี้อาจลดความกระตือรือร้นในการเลือกและรับชมของผู้ชมชาวจีนได้ ยกตัวอย่างเช่นละครเรื่อง 《内特蛇》 เนตรนาคราช 《水文兴民》 ลมไพรผู้รักภักดี 《康惕家园》 คนละทีเดียวกั๊กัน 《龙天鹅》 หงส์เหนือมังกร เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ Guojin Hou (2014) กล่าวว่าทุกสิ่งหรือเหตุการณ์ที่มนุษย์คิดได้ ล้วนสามารถจัดหมวดหมู่ได้และสามารถสร้างคำใหม่ได้ แต่การสร้างคำใหม่ต้องเป็นไปตามหลักแห่งความชัดเจน (Clarity Principle) นอกจากนี้ยังมีชื่อละครโทรทัศน์บางเรื่องที่เป็นชื่อคนหรือสัตว์ ซึ่งมีความหมายในเชิงวัฒนธรรมไทยที่คนไทยรู้จักเป็นอย่างดี แต่สำหรับผู้ชมชาวจีนถือเป็นเรื่องที่เข้าใจค่อนข้างยาก ยกตัวอย่างเช่นละครเรื่อง “นาถิ” ชื่อภาษาจีนคือ 《三面娜迦》 จุดนี้มีการเพิ่มคำว่า “三面” เข้ามาแทนการแปลทับศัพท์ เป็นการสื่อให้เห็นถึงตัวตนทั้งสามของนางเอก ถือเป็นกลวิธีการแปลเพิ่มความหมายทำให้เห็นภาพและมีความหมายที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตัวอย่างที่สองคือละครเรื่อง “วนิดา” ที่ใช้ชื่อคนเป็นชื่อละคร หากตั้งชื่อทับศัพท์ว่า “瓦妮达” โดยตรง อาจสร้างข้อสงสัยมากมายให้กับผู้ชมชาวจีนว่าละครเรื่องนี้หมายถึงอะไร ผู้ชมอาจคาดเดาว่าเป็นชื่อคน และ

คิดเชื่อมโยงว่าเธอคนนี้เป็นใคร ทำไมพวกเขาต้องดูเรื่องราวของเธอ แต่จุดนี้ผู้แปลใช้ชื่อว่า “一诺倾情” ซึ่งชื่อนี้ไม่เพียงมีความหมายที่สง่างาม แต่ยังสามารถบ่งบอกถึงแก่นเรื่องของละครได้เป็นอย่างดี

ประเด็นที่ห้า คือสร้างละครใหม่แต่ยังคงใช้ชื่อเดิม มีละครโทรทัศน์ไทยหลายเรื่องที่น่าจะละครโทรทัศน์ไทยหรือละครโทรทัศน์เกาหลีที่เคยฉายแล้วมาสร้างใหม่ แต่ยังคงนิยมใช้ชื่อเดิม เพียงแค่เติม “XX version” หรือ “Thai version” ยกตัวอย่างเช่น “บ่วงบรรจถรณ์ 2560” แปลเป็น 《魔法床 2017 版》 และ “บ่วงบรรจถรณ์ 2545” แปลเป็น 《魔法床 2002 版》 “ขุนันท์รักเต็มบ้าน” แปลเป็น 《泰版浪漫满屋》 และ “F4 Thailand : หัวใจรักสี่ดวงดาว BOYS OVER FLOWERS” แปลเป็น 《泰版流星花园》 อีกตัวอย่างละครเรื่องยัยตัวร้ายกับนายต่างดาว 《来自星星的你》 ละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีการออกอากาศทางเว็บไซต์ออนไลน์มากกว่า 5 พันล้านครั้งในจีนเมื่อปี ค.ศ. 2013 (2014 年韩剧在中国市场现状调查分析报告, 2014, p.17) ในขณะที่ไทยได้นำกลับมาสร้างใหม่และออกอากาศทางไทยทีวีสีช่อง 3 เมื่อปี.ศ.2562 ทำเรตติ้งในตอนที่ 1-2 ได้ประมาณ 1.8 แต่ในตอนที่ 3 กลับลดลงเหลืออยู่ที่ 1.6 เท่านั้น (Chen, 2019, September 29) เป็นต้น การใช้ชื่อเดิมอาจไม่เป็นที่ดึงดูดของผู้ชม เพราะผู้ชมส่วนใหญ่เคยดูต้นฉบับมาแล้ว อาจไม่เลือกดูซ้ำ ควรลองเลือกตั้งชื่อใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับ Qingsheng Zhan (2018) กล่าวว่าชื่อภาษาจีนของละครไทยที่ใช้ว่า “เวอร์ชัน XX” เป็นการคัดลอกที่เรียบง่ายและล้าสมัย ไม่สะท้อนถึงนวัตกรรมและศิลปะ ชื่อภาษาจีนของละครไทยต้องสร้างจุดเด่นจึงจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาทหวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครไทยบนเว็บไซต์ taijuwang ด้วยแนวคิดด้านภาษาศาสตร์ พบว่า 1) ในแง่ของระบบเสียง

ชื่อภาษาจีนของละครไทยนิยมใช้คำสี่พยางค์มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับข้อกำหนดด้านสุนทรียะของภาษาจีนที่ยึดสี่พยางค์เป็นหลัก และให้ความสำคัญกับสัมผัสฉันทลักษณ์ฉึงเจ้อเพื่อความไพเราะ 2) ในแง่ของคำศัพท์ ปรากฏคำที่มีความถี่ในการใช้สูง ซึ่งอาจนำไปสู่ความคล้ายคลึงกันของชื่อละคร และอาจลดความสุนทรียภาพในการเลือกชมได้ 3) ในแง่ของไวยากรณ์ พบการใช้โครงสร้างวลีรูปแบบส่วนหลัก-ส่วนขยาย และโครงสร้างประโยคบอกเล่าเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับบริบทการใช้ภาษาของคนจีน 4) ในแง่ของโวหาร พบการใช้รูปแบบคำพ้องเสียง อัญพจน์ ภาพพจน์แบบนามนัยและการซ้ำคำ เพื่อดึงดูดสายตาของผู้ชมชาวจีน 5) ในแง่ของวัฒนธรรม ชื่อภาษาจีนของละครไทยได้สะท้อนถึงวัฒนธรรมจีน ไทย และตะวันตก 6) ในแง่การศึกษาความหมายของภาษาและการใช้ภาษา พบปัญหาการใช้คำไม่สุภาพและมีความหมายที่คลุมเครือ กล่าวคือปัญหาการตั้งชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทยที่ค้นพบด้วยการวิเคราะห์จากมุมมองของภาษาศาสตร์ เพื่อให้เกิดคุณค่าทางวิชาการและภาคปฏิบัติในการเป็นแนวทางการปรับแก้กลวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทยให้มีจุดเด่นและสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะทางวัฒนธรรมนั้น มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li & Sakaret (2020) เรื่องการคำนึงถึงความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมในการแปลชื่อละครโทรทัศน์ไทยสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้ชมชาวจีนได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของเอกชัย แสงจันทร์ทะนุ (Saengjantanu, 2563) ในเรื่องของกลวิธีการตั้งชื่อละครโดยรักษาและไม่รักษาความหมายของต้นฉบับ หากผู้แปลเลือกวิธีแปลภาษาต้นทางเป็นภาษาปลายทางโดยไม่สามารถสื่อถึงเนื้อหาของละครได้ หรืออาจสื่อความหมายได้น้อยมาก อันเนื่องมาจากประเด็นเรื่องคำศัพท์เฉพาะ ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงดึงดูดของผู้ชมชาวจีน

จากการศึกษากลวิธีการตั้งชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทยด้วยแนวคิดด้านภาษาศาสตร์ ยังพบว่าการศึกษาทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวกับชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทยสามารถเจาะลึกลงไปได้อีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การศึกษาจากมุมมองของอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอรรถศาสตร์นั้นมีมากมาย อาทิ เจ็ดทฤษฎีด้านอรรถศาสตร์ของเจฟฟรีย์ ลีช (Leech, 1981) หรือ ทฤษฎีต้นแบบของเอเลนอร์ รอช (Rosch, 1973) โดยกล่าวว่าต้นแบบความหมายของคำคือความหมายดั้งเดิมของคำ และเป็นความหมายที่มีความเป็นต้นแบบ โดยในชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทยปรากฏคำมากมายที่สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ต้นแบบได้ อาทิ คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะของคนสัตว์ พืช เป็นต้น ส่วนนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกัน ลีโอนาร์ด บลูมฟิลด์ (Bloomfield, 1935) กล่าวว่าความหมายของคำนั้นให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง อีกทั้งคิดว่าความหมายของคำนั้นเป็นการสังเคราะห์สถานการณ์ของผู้พูดและการไตร่ตรองของผู้ฟัง นอกเหนือจากนี้เขายังคิดว่าสถานการณ์ของผู้พูดมีความสำคัญยิ่งกว่า เนื่องจากผู้พูดสามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน คำที่มีความหมายแคบลงมา หรือคำอุปมาอุปไมย เป็นต้น ซึ่งสิ่งนี้ไม่จะถูกจัดอยู่ในนิยามของความหมายต้นฉบับ ดังนั้นการศึกษาความหมายของชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทยจึงสามารถศึกษาได้จากมุมมองของการยอมรับและการสะท้อนกลับของผู้ชม

นอกจากนี้ ทฤษฎีวัจนปฏิบัติศาสตร์ถือเป็นศาสตร์ที่ค่อนข้างใหม่เนื่องจากถือกำเนิดขึ้นในเยอรมนีเมื่อปีค.ศ.1998 ดังนั้นการศึกษาการใช้ภาษาด้วยทฤษฎีวัจนปฏิบัติศาสตร์จึงมีอีกหลากหลายมุมมองที่น่าสนใจ โดยวิลสัน (Wilson, 2003) กล่าวว่าแกนหลักคือการศึกษาคำ เนื่องจากคำมีความหมายที่ชัดเจน แต่จะใช้คำอย่างไม่เคร่งครัดได้อย่างไรนั้นถือเป็นเรื่องที่สำคัญ ดังนั้นการศึกษาลักษณะทางภาษาที่สะท้อนผ่านชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทย ยังสามารถใช้ทฤษฎีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ (Relevance) ในการศึกษา “การขยายความของคำ” และ “การลดคำ” ของชื่อภาษาจีนของละครโทรทัศน์ไทยได้อีกด้วย

References

- Bloomfield, L. (1935). *Language*. London: Allen & Unwin.
- Cheng, Y. F. (2014). *A Comparative Study of the Translation Characteristics of Chinese and Thai Films and TV Series*. [Master's thesis, Huachiew Chalermprakiet University]. (in Thai)
- Chen, Y. H. (2019, September 29) Competition between Thai and Korean versions of "My Love from the Star". *Shin Min Daily News*. <https://www.zaobao.com.sg/zentertainment/movies-and-tv/story20190929-992993>. (in China)
- Chen, W. D. (1997). *An Introduction to Rhetoric*. Shanghai: Shanghai Century Publishing Group. (in China)
- Feng, W. (2019). Behind the Thai drama fever: the reversal and 9 controversy of niche film and television dramas. *Phoenix Weekly*. 697, 8-25. (in China)
- Gao, Y. M. (2009). A linguistic study of film titles. [Master's thesis, Hunan Normal University]. (in China)
- Hou, G. J. (2014). Seven Lexical Attributes and Their Corresponding Governing Principles. *Modern Linguistics*. 2, 232-243. DOI:10.12677/ML.2014.24028
- Huang, B. R. & Liao, X. D. (2022). *Modern Chinese*. Beijing: Higher Education Press. (in China)

- Huang, G. (2015, May 21). *2014 Korean Drama in China Market Status Survey and Analysis Report*. <https://data.weibo.com/report/reportDetail?id=242>. (in China)
- Hu, Z. L. (2013). *Linguistics: A course book*. Beijing: Peking University Press. (in China)
- Kong, M. S. (2011). An Exploration on Thai Ghosty Movies. *Journal of Yunnan Agricultural University*. 6, 112-115. (in China)
- Leech, G. (1981). *Semantics. The study of meaning. Second edition*. England: Penguin Books Ltd.
- Li Lili, & Kamonchanok Sakaret. (2020). On Translation Methods of Thai TV Drama Titles in Mainland China— In Case of Youku's Importing of Thai TV Dramas. *Journal of Changchun University*, 30(3), 36-40. (in China)
- Niu, X. Z. & Wang, H. H. & lu, B. (Ed.) (2015). *Creative media 2* (pp.61-62). Beijing: Social Sciences Academic Press. (in China)
- Pinpongsub, J. (2561). The method of translating the title of Thai movies to Chinese. *Veridian E-Journal*, 11(3), 1471-1491. (in Thai)
- Rosch, E. (1973). On the Internal Structure of Perceptual and Semantic Categories. In T. E. Moore (ed.), *Cognitive Development and the Acquisition of Language* (pp. 111-144). New York. Academic Press.

- Saengjantanu, E. (2563). Translating Thai Drama Titles and Thai TV Series Titles into Chinese: Strategies and Analysis. *Journal of Human Sciences*, 21(1), 116-136. (in Thai)
- Thanaratpitinan, J. (2559). Chinese Language usage in Thai Drama business culture. [Master's thesis, Huachiew Chalermprakiet University]. (in Thai)
- Wang, T. H. (2007). Exploration of the development of unique Chinese four-character forms. *Journal of Beijing Vocational College of Labour and Social Security*, 01, 58-60. (in China)
- Wilson, D. (2003). Relevance and lexical pragmatics. *Italian Journal of Linguistics*, 15, 273-292.
- Xing, F. Y. (2002). *Three hundred questions on modern Chinese*. Beijing: Commercial Press. (in China)
- Yang, L. J. (2019, July 11). Remake of Thai dramas become popular only because the content is no longer “too campy”. *China News*. <https://www.chinanews.com.cn/y/2019/07-11/8890939.shtml>. (in China)
- Ye. N. (2016). The Rhyme and Syntax Mechanism of the Modifier-and-the-Modified-Compound-Word Formation in Contemporary Chinese. *Journal of Xihua University (Philosophy & Social Sciences)*, 35(5): 27-30,36. (in China)
- Ye, F. S. & Xu, T. Q. (2010). *An introduction to linguistics*. Beijing: Peking University Press. (in China)

- Zhan, Q. S. (2018, January 08). How to not screw up a TV remake. *CCTV.com*. <http://news.cctv.com/2018/01/18/ART1fLPrAxJntQ7iWq8lbwnt180118.shtml>. (in China)
- Zhang, Q. X. & Yu, L. L. (2016). Analysis of the spread and prospect of Thai drama in China. *Contemporary TV*. 10,41-42. (in China)
- Zhang, R. (2011, August 31). Thai drama sparks ratings boom in China. *Sina.com.cn*. <http://news.sina.com.cn/m/2011-08-31/170223083350.shtml>. (in China)